

E. Lockhart

Lista iubiților mei

Traducere din engleză de
Teodora Constantinescu

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Oana Dușmănescu

Coperta colecției: Faber Studio
Foto copertă: Guliver/Getty Images/ © Laurianne Garraud

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Gabriela Chircea

Corectură:
Cătălina Ioanța
Roxana Nacu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LOCKHART, E.

Lista iubiiților mei / E. Lockhart; trad.: Teodora Constantinescu. -
București: Editura Trei, 2016
ISBN: 978-606-719-541-5

I. Constantinescu, Teodora (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Autor: E. Lockhart
Titlul original: The Boyfriend List
Copyright © 2005 by E. Lockhart

Copyright © Editura Trei, 2016
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-719-541-5

Aici este lista iubiților pe care i-am avut. În ordine cronologică.

1. **Adam** (dar el nu se poate lua în considerare.)
2. **Finn** (dar asta e doar ce credea lumea.)
3. **Hutch** (dar aș prefera să uit cu totul de el.)
4. **Gideon** (dar a fost doar de la distanță.)
5. **Ben** (dar el nu a știut.)
6. **Tommy** (dar a fost imposibil.)
7. **Chase** (dar a fost doar în mintea lui.)
8. **Sky** (dar el avea pe altcineva.)
9. **Michael** (dar eu chiar n-am vrut.)
10. **Angelo** (dar a fost doar o întâlnire.)
11. **Shiv** (dar a fost doar un sărut.)
12. **Billy** (dar nu a mai sunat.)
13. **Jackson** (da, OK, el a fost iubitul meu. Fără alte întrebări pe tema asta.)
14. **Noel** (dar a fost doar un zvon.)
15. **Cabbie** (dar nu m-am decis încă.)

Înainte ca oricine citește asta să mă considere o târfă — sau să-și imagineze pur și simplu că sunt incredibil de populară — lăsați-mă să precizez că această listă include absolut toți băieții cu care am avut vreodată o legătură, oricât de mică și de orice natură.

Pe listă sunt băieți pe care nu i-am sărutat niciodată.

Pe listă sunt băieți cu care *nici măcar nu am vorbit*.

Doctorița Z mi-a spus să nu las pe nimeni pe dinafară. Nici măcar când mi se pare că nu e important.

De fapt, mai ales când mi se pare neimportant.

Doctorița Z e psihologa mea, iar ea spune că, pentru ca lista să-și atingă scopul, iubiții nu trebuie să fie oficiali. Oficial, neoficial — ea spune că nu contează, cât timp îmi aduc aminte de băiat și ceva din ce s-a întâmplat.¹

¹ Cred că Doctorița Z greșește aici. Să fie oficial chiar contează, pentru că a avea un iubit în mod oficial schimbă totul: cum te tratează oamenii la școală, cum te simți când îți sună telefonul, ce fel de gumă mesteci (cu mentă dacă ai un iubit, pentru că l-ai putea săruta în orice moment; dacă nu, cea de făcut baloane). Și asta mă conduce la următoarea problemă: Cum îți dai seama când e oficial? Trebuie să spui „iubit” de față cu tipul și el să nu tresară? Sau trebuie s-o spună el — de exemplu: „Ea e iubita mea, Ruby”? Trebuie să-ți cunoască părinții? Sau să te țină de mână în public? Meghan spune că la patru săptămâni după primul sărut e oficial — dar dacă sunteți despărțiți într-una din săptămâni? Asta i s-a întâmplat prietenei mele Cricket când ieșea cu Tommy Parrish.

Lista a fost o temă pe care mi-a dat-o pentru propria-mi sănătate mintală. Ea mi-a spus să-mi notez toți iubiiții, oarecum-iubiiții, aproape-iubiiții, zvonit-iubiiții și aș-fi-dorit-să-fie-iubiiții pe care i-am avut vreodată. În plus, mi-a recomandat să mă apuc de tricostat.¹

Încă mai am niște dubii legate de doctorița Z, chiar dacă mă duc la ea de aproape patru luni. Vreau să spun, dacă aș cunoaște pe cineva de cînșpe ani care stă toată ziua și tricotează pulovere, cu siguranță aș crede că are niște probleme de sănătate mintală.

Știu că e ciudat să ai un psiholog la cincisprezece ani. Până când n-am avut unul eu însămi, am crezut că psihologii erau doar pentru lunatici, devastați sau nevrotici. *Lunatici*: candidați pentru ospiciu, oameni care își smulg părul din cap și înțeapă caii în ochi și chestii de genul ăsta. *Devastații*: oameni care primesc ajutor pentru că li s-a întâmplat ceva foarte grav, de exemplu, au făcut cancer sau au fost abuzați. Și *nevroticii*: bărbați de vîrstă mijlocie care se gîndesc tot timpul la moarte și nu le pot spune propriilor mame să nu se mai bage în viețile lor.

De fapt, mulți dintre părinții prietenilor mei sunt nevrotici, dar singura persoană de vîrsta mea despre care știu că merge la un psiholog (și care recunoaște asta) e

Speram să ni se dea un set de instrucțiuni la ora de educație sexuală, dar ora de educație sexuală — când în sfîrșit am ajuns și la ea — era numai despre biologie și măsuri contraceptive și nu avea nicio legătură cu ce se întâmplă concret între oameni. De exemplu, cum să-ți dai seama ce înseamnă atunci când cineva uită să te sune, după ce-ți spune că o va face, sau ce să faci atunci când cineva îți pipăie sânii în sala de cinema. Cred că despre *asta* ar trebui să existe un curs.

¹ Ok, nu a spus tricostat. A spus „ceva creativ”, un fel de hobby în care să creez chestii cu mâna mea. Dar tricostatul e genul de îndeletnicire la care s-a referit.

Meghan Flack.¹ A mers la un astfel de tip de când avea doisprezece ani, dar ea preferă să-i spună „consilier“ — de parcă n-ar fi un psihanalist freudian căruia mama ei îi plătește 200 de dolari pe oră, ci vreo studentă care-i supraveghează cabana în tabăra de vară și cu care se mai distrează uneori.

Meghan se duce la psiholog pentru că i-a murit tatăl, lucru care, după părerea mea, o clasează printre *devastați*. Psihologul ei o pune să se întindă pe o canapea și să vorbească despre visele ei. Apoi le interpretează, spunând că toate visele sunt de fapt despre sex — ceea ce vrea să însemne că toate sunt despre tatăl ei mort. Oribil.

Cât despre mine, nu mă încadrez în niciuna dintre propriile-mi categorii. Nu sunt lunatică, nici măcar nevrotică. Am început să mă duc la doctorița Z pentru că aveam atacuri de panică — niște crize în care-mi bătea inima foarte repede, de parcă n-aș fi avut destul aer. Au fost doar cinci — doctorița Z spune că nu sunt destule ca să vorbim de o tulburare psihică, dar toate cinci s-au petrecut în decursul a zece zile, aceleași zece zile în care:

- mi-am pierdut iubitul (băiatul nr. 13)
- mi-am pierdut cea mai bună prietenă

¹ Meghan nu a fost niciodată cu adevărat prietena mea, dar locuiește la două străzi de mine, iar când și-a luat carnetul, în decembrie, a început să mă ducă la școală în fiecare dimineață. De fapt, ea nu prea e prietenă cu nimeni în afară de iubitul ei, Bick. El e într-a doispea. Sincer, Meghan e genul de fată pe care restul fetelor nu o plac. Când Josh Ballard i-a tras șortul în jos la ora de sport din clasa a opta (imatur, știu, dar e un exemplu), ea purta niște bikini roz și a făcut, șocată, vreo trei piruete, etalându-i, înaintea să-și ridice la loc pantalonii scurți. Iar când am fost în excursie la festivalul Shakespeare din Ashland, ea și Bick s-au dus împreună în toaleta autogării și au ieșit peste douăzeci de minute, încinși și transpirați. În plus, are *sex appeal*, chiar dacă poartă mai tot timpul o cămașă veche în carouri, chestie care e foarte enervantă.

- mi-am pierdut toți ceilalți prieteni
- am aflat detalii scârboase despre aventurile sexuale ale fostului meu prieten
- am făcut ceva șocant de avansat cu băiatul nr. 15
- am făcut ceva dubios cu băiatul nr. 10
- m-am certat cu băiatul nr. 14
- am băut prima mea bere
- m-a prins maică-mea
- am pierdut un meci de lacrosse
- am picat un test la mate
- i-am rănit sentimentele lui Meghan
- am devenit o paria
- și am devenit o curvă renumită.

Destul cât să capeți atacuri de panică, nu?¹

Eram atât de copleșită de oroarea aceluia colaps², încât a trebuit să nu mă duc într-o zi la ore, ca să citesc romane polițiste, să plâng și să mănânc jeleuri cu mentă.

La început, nu aveam de gând să le spun părinților. Am tendința de-a încerca să-i fac fericiți, să iau note bune, să mă întorc acasă înainte de ora stabilită de ei și să nu mă plâng public de problemele mele — pentru că, atunci când le dau detalii despre ce mi se întâmplă, se poartă de parcă ar avea loc un cutremur. Nu suportă să mă știe nefericită. Încearcă imediat să repare situația; dacă ar putea, ar repara tot ce există pe lume, doar pentru a mă face să mă simt mai bine — chiar și când nu e deloc

¹ În caz că nu știți, atacurile de panică sunt episoade în care o persoană simte o anxietate copleșitoare: crede că nu poate respira, ritmul cardiac i se accelerează, ceva de genul ăsta. Dacă cineva le are tot timpul, probabil că e vorba de o tulburare psihică.

² Unul dintre cuvintele mele preferate din toate timpurile. Colaps: o prăbușire bruscă, totală, absurdă.

treaba lor. E unul dintre multele neajunsuri, atunci când ești copil singur la părinți.

Așa că nu suflam o vorbă despre recente orori din viața mea. Într-o seară însă, ne așezaserăm cu toții să luăm cina, iar mama se lansase într-una din tiradele ei despre alegerea primarului sau vânzarea de vechituri sau altă chestie plictisitoare pe care era fixată atunci — când, brusc, m-a luat amețea și inima a început să-mi bată cu putere în piept. A trebuit să-mi pun capul pe genunchi, fiindcă simțeam că eram gata să leșin.

— Ți-e rău? a întrebat tata.

— Nu știu.

— O să vomți? Dacă îți vine să vomți, lasă-mă să te duc până la baie.

Urăsc cum spune „vomți“. De ce nu poate să spună „Îți e greață?“ sau „Te doare burta?“. Orice, dar nu vomă, vomă, vomă.

— Nu, mersi, am răspuns eu.

— Atunci ești depresivă? a vrut el să știe. Știi care sunt simptomele?

— Tata, te rog.

— Universul îți pare sumbru și fără rost? a întrebat tata. Te gândești la sinucidere?

— Lasă-mă în pace!

— E important să întrebi astfel de lucruri. Ce zici de asta: îți vine să dormi mult? Weekendul trecut a dormit până la prânz, Elaine.

— Leșini? l-a întrerupt mama. Cred că leșină.

— Leșinul e un simptom al depresiei? Pot să caut pe net.

— Ai mâncat cum trebuie? a spus mama, de parcă i s-ar fi aprins un beculeț în creier. Ești îngrijorată de greutatea ta?

— Nu știu, am spus eu. Nu.

— Îți numeri kaloriile tot timpul și ți se pare că ai șoldurile groase? Pentru că te-am văzut cum bei ieri o Cola Zero. Tu nu bei niciodată Cola Zero.

— Era singurul lucru rămas în automat.

Simțeam că nu pot să respir. Parcă aveam pe piept un jucător de rugby care nu se mai oprea din țopăit.¹

— Problemele de alimentație sunt foarte răspândite la vârsta ta.

— Nu e asta. Îmi bate inima foarte repede.

Încă stăteam cu capul pe genunchi, sub masă.

— Nouă ne poți spune, a zis mama, băgându-și capul sub masă ca să-mi poată vedea fața. Noi te sprijinim. Nu trebuie să fii slabă și frumoasă.

— Ce voiai să zici de inima ta? a întrebat tata, băgându-și și el capul sub masă.

— Greutatea e o problemă cu care se confruntă feminismul, a spus mama.

— N-are cum să fie legat de inima ei, a spus tata. Are doar cincisprezece ani.

— Tăceți amândoi! am țipat eu.

— Nu-mi spune mie să tac! a țipat mama la mine.

— Nu mă ascultați!

— Nu spui nimic!

Avea dreptate. Așa că i-am spus ce se întâmpla.

Mama s-a ridicat și a lovit cu mâinile în masă.

— Știu. Are același lucru ca Greg. Atacuri de panică.

— Greg nu iese niciodată din casă, a spus tata, aplecat sub masă ca să culeagă niște firimituri care căzuseră pe-acolo.

¹ Îh. Odată ce începi să mergi la un psiholog, tot ce spui sună obscen.

— Greg are o tulburare psihică. Nu iese din casă pentru că are un atac de panică de fiecare dată când încearcă s-o facă.

— Eu nu sunt ca Greg! am spus eu, ridicându-mi încet capul și încercând să trag aer adânc în piept.

Greg e un prieten de-al tatălui meu care administrează, din apartamentul său, un *site* de grădinărit. Nu iese *nicăieri*. Dacă vrei să-l întâlnești, trebuie să te duci la el acasă, cu niște mâncare la pachet. Peste tot sunt numai teancuri de cărți și are vreo patru computere și o mie de plante care blochează toate ferestrele. Pare un tip în regulă, dar cu siguranță e nebun.

— Greg a început ca tine, Roo, a spus mama, ridicându-se și luându-și farfuria cu ea până la telefon. Trebuie să vorbești cu cineva despre asta.

Nu avea niciun rost s-o contrazic. Când se pornește, femeia asta e ca o furtună. A făcut-o pe mama lui Meghan, Sally Flack, care e doctoriță și stă pe strada noastră, să vină imediat la noi ca să-mi verifice bătăile inimii și respirația. Doamna doctor Flack era la masă. Dar a venit, oricum. Maică-mea are o personalitate foarte puternică.

Mama lui Meghan m-a examinat în baie și a spus că sunt în regulă¹, apoi mama și-a petrecut două ore la telefon, descriindu-mi simptomele absolut tuturor cunoscuților noștri și făcându-i pe toți prietenii ei nevrotici să-i recomande niște psihologi.

Doctorița Z a fost recomandată de prietena mamei mele, Juana. Cred că părinții mei au ales-o pe ea pentru

¹ Slavă Domnului că m-a lăsat să-mi țin sutienul pe mine; nici nu concepeam ca tocmai mama fetei care mă duce la liceu cu mașina să-mi vadă sânii.

că a fost cea mai ieftină opțiune. Doctorița Z lucrează după un sistem flexibil, adică tariful e stabilit în funcție de cât își permit oamenii. Inițial am avut mari îndoieli, fiind vorba de cineva recomandat de Juana, care e o autoare cubano-americană de piese de teatru, cu treisprezece câini și patru foști soți. Mie îmi pare o femeie nebună, dar mama spune că e o artistă. Mama spune că Juanei nu îi pasă de ce crede lumea, și că asta o face o persoană stabilă.

Treisprezece câini sunt prea mulți ca tipa să stea bine cu capul, părerea mea. Limita e cam pe la cinci. La mai mult de cinci câini îți pierzi dreptul de a te numi un om rațional.

Chiar dacă e vorba de câini mici.

Mama m-a dus cu mașina la cabinetul doctoriței Z joi după-amiază. Am ajuns mai devreme și m-a lăsat să conduc prin parcare, dat fiind că tocmai îmi luasem permisul provizoriu. Dar asta nu a fost o idee prea bună, exact înainte de a intra la primul psiholog din viața ta și când întreaga ta existență se duce de râpă și nici măcar nu poți vorbi despre asta cu cea mai bună prietenă, pentru că ea reprezintă jumătate din problemă.

De ce? Fiindcă maică-ta o să te înnebunească. Și o să înnebunești atât de rău, încât psihologul o să te trimită, din prima secundă, la ospiciu.

Ne mișcam prin parcare doar cu vreo opt kilometri pe oră, dar mama tot respira sacadat, de parcă s-ar fi uitat la un film de groază.

- Roo! Tipu' ăla vrea să iasă!
- Aha.
- Îl vezi? Acolo, dă cu spatele.
- Da.

— Atunci oprește!

Am oprit.

— Nu apăsa așa tare pe frână, Roo!

— N-am apăsat.

— Ba da. M-ai zgâlțâit în scaun. Dar e în regulă, înveți. Te antrenezi.

Apoi, când am demarat din nou, a țipat ca din gură de șarpe:

— Oh! Fii atentă! E o veveriță acolo!

— Mă întreb de la cine mi-am moștenit anxietatea, am zis eu.

— Ce, vrei să spui că de la mine?

Mama a râs.

— Nu e de la mine. Taică-tău e mult mai anxios ca mine. Ai văzut și tu, a crezut că vrei să te sinucizi. Fii atentă la curba aia, n-o lua prea strâns.

Cabinetul doctoriței Z e într-un bloc de lângă un mall. Clădirea e plină de ortodonți, dermatologi și tot felul de specialiști de care nici măcar n-am auzit, dar când intri în cabinetul ei, vezi agățate pe pereți numai picturi cu tematici africane, iar pe jos o mochetă bej, acoperită în bună parte de un covor roșu-închis. În plus, doctorița Z purta un poncho. Nu glumesc, avea pe ea o chestie mare și croșetată, cu petice colorate, o fustă lungă și niște sandale cu talpa plată și barete groase, de piele. Țsta e Seattle-ul. Psihologi care poartă sandale maronii cu talpă medicinală. Tipa era afro-americană, lucru care m-a surprins. N-ar fi trebuit să mă surprindă, dar toți din familia mea sunt albi, până la cea mai îndepărtată ramură a arborelui genealogic, și bănuiesc că pur și simplu mi-i imaginez pe oameni albi, dacă nu sunt avertizată că ar fi altfel. Doctorița Z purta niște ochelari cu rame roșii, care

erau prea mari pentru fața ei, și îți dădea impresia că ia foarte în serios faptul că poartă un poncho.

— Bună, sunt Elaine Oliver, am vorbit la telefon bla bla Juana bla bla bla, a spus mama.

— Da, îmi pare bine de cunoștință, și bună și ție, Ruby, bla bla bla, a spus și doctorița Z, apoi mama a plecat cu mașina la mallul de alături și m-a lăsat singură cu psihologa.

Doctorița Z m-a invitat să iau loc și m-a întrebat despre atacurile de panică.

I-am spus că am o săptămână proastă.

— În ce fel ai o săptămână proastă? a spus ea, băgând în gură o gumă Nicorette.

— E doar o anxietate de adolescenți. Nu sunt zdruncinată sau chestii de genul ăsta.

— Anxietate legată de ce?

— M-am despărțit de prietenul meu.

— Ah.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— OK.

— Abia v-am cunoscut.

— În regulă. Despre ce ai vrea să vorbim?

— Nu știu, am spus eu. Despre nimic. Sunt bine.

Ea n-a spus nimic.

Pe măsuta de cafea era o cutie cu șervețele care mi s-a părut foarte enervantă. Parcă tipa s-ar fi așteptat să izbucnesc în plâns în orice moment.

— Nu aveți de gând să mă întrebați despre ce visez noaptea? am întrebat-o peste câteva clipe. Asta fac psihologii, nu-i așa?

Doctorița Z a râs.

— Sigur, pot să fac asta. Ai avut recent niște vise interesante?

— Nu.

— În regulă atunci.

O vreme, am stat amândouă fără să mai spunem nimic.

— Povestește-mi ceva despre familia ta.

Asta a fost ușor. Am deja un discurs pregătit despre familia mea. Încep să-l recit de fiecare dată când mă întrebă cineva, fiindcă părinții mei nu sunt ca majoritatea celor de la Tate Prep, școala la care am mers de la grădiniță încoace. Tate e pentru copiii bogați, în principal. Puști cărora părinții le iau BMW când împlinesc șaisprezece ani. Tații sunt chirurghi plasticieni, avocați, șefi de lanțuri de magazine și de companii importante. Sau lucrează pentru Microsoft. Mamele sunt și ele avocate sau fac muncă voluntară, și au coafuri perfecte. Toți locuiesc în case mari, cu priveliște meseriașă, terasă și jacuzzi (lumea din Seattle adoră să aibă jacuzzi), și merg în vacanțe prin Europa.

Ai mei par niște nebuni, prin comparație. Mă trimit la Tate cu o bursă, fiindcă pentru ei „educația înseamnă totul”. Locuim într-o casă plutitoare, chestie pe care Kim, Cricket și Nora o consideră distractivă, dar care e de fapt îngrozitoare, pentru că nu am niciun fel de intimitate (absolut deloc, fiindcă e o casă foarte mică și cu puțini pereți despărțitori, iar când vreau să fiu singură trebuie să mă duc în dormitorul meu minuscul și să închid ușa, și chiar și așa mama poate să-mi audă fiecare cuvânt atunci când vorbesc la telefon) și pentru că zona din Seattle unde sunt casele plutitoare este în partea opusă față de orice loc unde mi-aș putea dori să merg, iar autobuzele circulă doar din oră în oră. Cealaltă problemă cu casa plutitoare sunt albinele. Tata conduce, din biroul lui

de-acasă, o publicație obscură de grădinărit, care conține și un catalog de semințe: *Idei pentru iubitorii de flori rare*. Casa noastră e înconjurată de o terasă, iar pe fiecare centimetru pătrat al ei sunt specii neobișnuite de bujori, trandafiri în miniatură, crini și orice altă specie îți poate trece prin minte. Dacă înflorește și o poți planta într-o găleată cu pământ, pe coasta Pacificului, noi o avem. Ceea ce înseamnă și că la noi, tot timpul verii, e plin de bondari care bâzâie prin fața ușii de la intrare și care, cum prind ocazia, se strecoară înăuntru prin plasele de la geamuri.

Mama nu vrea să monteze un aparat contra insectelor. Spune că trebuie să trăim în armonie cu ele. Și, într-adevăr, niciunul dintre noi nu a fost vreodată înțepat. Mama lucrează ca actor de monologuri (și redactor cu jumătate de normă, de acasă, pentru a plăti facturile), prin urmare face niște lungi discursuri despre ea, despre viața și opiniile sale în privința politicilor publice și a aparatelor anti-insecte. Cum urcă pe scenă, devine isterică, țipă în microfon și scoate tot felul de sunete.

Nu mai are voie să vorbească despre mine în spectacolele ei. Asta de când *Prima menstruație a lui Ruby* devenise o parte importantă a unui monolog numit *Elaine Oliver: Simte zgomotul!* Am aflat că propriile-mi fluide corporale erau subiectul ei preferat de deschidere abia când Kim, Nora și cu mine am fost, împreună, în public (aveam doisprezece ani). Am murit acolo, pe loc: mi s-a oprit respirația, m-am albăstrit și am intrat în *rigor mortis*, la mijlocul rândului al doilea din Empty Space Theater.

Tata a băgat-o într-o ședință, iar ea a promis să nu mă mai pomenească niciodată pe scenă.

Am recitat discursul ăsta de un milion de ori. E o bună modalitate de a întreține o conversație, de a pregăti o prietenă, ca să știe că nu va găsi niciun BMW sau televizor cu ecran plat când vine în vizită. În cabinetul psihologei a sunat însă cu totul altfel. Când am vorbit, doctorița Z a ținut-o tot într-un *ihîm* și *aha*, de parcă, imediat ce se termina programarea mea de cincizeci de minute, intenționa să-și noteze niște observații psihologice amănunțite. Lucruri ca: „Ruby Oliver, obsedată de menstruație, abordează acest subiect încă de la prima întâlnire“. Sau: „Ruby Oliver, captivată de bondari.“

Sau:

„Prezintă simptome însemnate de anxietate fiindcă are mai puțini bani ca prietenii ei.“

„Are nevoie de ajutorul tatălui pentru a-și face mama să n-o mai umilească.“

„Primul ciclu menstrual, evident un episod traumatizant.“

„Se gândește la jacuzzi și intimitate. În concluzie, se gândește la sex.“

Brusc, întregul discurs mi-a părut suspect de revelator.

Am tăcut.

Timp de douăsprezece minute am stat în tăcere, cu doctorița Z cu tot. Știu asta pentru că m-am uitat la ceas. Mi-am petrecut timpul întrebându-mă dacă i-a făcut cineva acel poncho sau dacă și l-a făcut ea singură sau l-a cumpărat de la vreun târg. Apoi m-am uitat la jeanșii mei cu talie joasă și la marginile zdrențuite ale cămășii mele de bowling în stilul anilor '50 și m-am întrebat dacă și ei îi veneau în minte chestii răutăcioase despre ținuta mea.

În cele din urmă, doctorița Z și-a pus picior peste picior și m-a întrebat de ce cred eu că mă aflu acolo.

— Părinții mei sunt paranoici.

— În ce sens sunt paranoici?

— Sunt îngrijorați că o să-mi pierd mințile și o să devin anorexică sau depresivă. Își închipuie că terapia o să mă abată de la drumul ăsta.

— *Tu* crezi că o să devii anorexică sau depresivă?

— Nu.

Pauză.

— Atunci de ce crezi că ai avut atacurile acelea de panică?

— Așa cum v-am mai spus, am avut o săptămână proastă.

— Și nu vrei să vorbești despre asta.

— Încă nu s-a terminat, am spus eu. Cine știe dacă eu și Jackson ne-am despărțit pe bune? Pentru că tocmai m-a sărutat aseară, sau poate că eu l-am sărutat, și se tot uita la mine și s-a întors la petrecerea asta a mea și a fost extrem de supărat din cauza unei chestii care s-a întâmplat.

— Ce?

— O chestie. E prea greu de explicat. Și nu știu de ce Cricket și Nora nu mai vorbesc cu mine, dar, dintr-odată, parcă nici nu mai suntem prietene; și m-am certat cu Noel, și nu știu de ce vrea Cabbie să mă scoată în oraș, și nici de ce am de gând să mă duc cu el. Bănuiesc că vrea ceva de la mine. Ah, și mai e încă un tip, Angelo... probabil că nu va mai vorbi niciodată cu mine... dar, cine știe, poate o va face. Pe scurt, habar n-am ce se întâmplă în propria mea viață. Așa că n-am cum să vorbesc despre asta.

N-aveam de gând să mă întind după cutia aia energizantă cu șervețele, indiferent ce s-ar fi întâmplat. Am tras adânc aer în piept, ca să nu încep să plâng.

— Poate că nu-i o săptămână proastă, am glumit eu. Poate e o lună proastă. Dar nu pot să mi-o explic... La un moment dat voi putea, dar acum nu pot.

— Jackson este iubitul tău? a întrebat doctorița Z.

— A fost, i-am spus eu. Până acum două săptămâni. S-ar putea să ne împăcăm.

— Și cine e Cabbie?

— E doar un tip pe care îl știu. Shep Cabot. Ies cu el mâine-seară.

— Și Angelo?

— E doar un alt tip, un oarecare.

— Noel?

— E doar un prieten.

— Sunt o grămadă de „doar“, a spus doctorița Z. Și o grămadă de tipi.

Până să-mi dau eu seama, m-a făcut să-i promit că voi scrie lista iubiților. A spus că ne va oferi un subiect de discuție săptămâna viitoare. În secunda următoare, timpul ne expirase deja.